

Ένα απόγευμα Κυριακής, προς το τέλος της χρονιάς, μια παράξενη γυναίκα ονόματι Χινάτσου Γιουκιμού-ρα εμφανίστηκε πρώτη φορά στο Καφέ Τορούγκα.

Ίσως επειδή όλοι ήταν απασχολημένοι με τις προετοιμασίες για το Νέο Έτος, το καφέ ήταν έρημο εκείνη τη μέρα. Κατά το μεσημεράκι, μπήκε μέσα ένας από τους τακτικούς θαμώνες, που ζούσε εκεί κοντά, όμως εκτός από αυτόν δεν υπήρξαν άλλοι πελάτες, και οι μόνοι που βρίσκονταν στο μαγαζί ήμουν εγώ, το αφεντικό (το όνομά του είναι Ισάο Τατσιμπάνα, αλλά εγώ τον λέω πάντα «αφεντικό») και η Σίζουκου, η κόρη του. Ο ήλιος έλαμπε έξω από τα παράθυρα, ωστόσο μέσα στο καφέ, που ήταν στριμωγμένο σε ένα στενάκι λίγα βήματα από τον πολύβουο δρόμο με τα καταστήματα και τις αγορές, το φως χλώμιαζε ήδη.

Στα αυτιά μας έφτανε ο σταθερός ήχος του ρολογιού με το εκκρεμές στον τοίχο και η μουσική ενός κομματιού για πιάνο του Σοπέν που έβγαине από τα ηχεία, τόσο χαμηλά, που μόλις ακουγόταν.

«Νέκρα, ε;» είπε η Σίζουκου όπως καθόταν νωθρά πίσω από τον πάγκο, διαβάζοντας τα αθλητικά σε μια εφημερίδα που είχε αφήσει ένας πελάτης. Θα είχε πει το ίδιο πράγμα γύρω στις τριάντα φορές από τη στιγμή που ανοίξαμε το μαγαζί εκείνο το πρωί.

«Νέκρα», επανέλαβα, πιθανόν για εικοστή όγδοη ή εικοστή ένατη φορά καθώς έκανα ότι σκούπιζα το πάτωμα. Η Σίζουκου θεωρούσε πως ήταν η καλλονή του Καφέ Τορούνκα, και θα το πίστευε ακόμη κι αν έβλεπε τον εαυτό της, έτσι όπως διάβαζε τα αθλητικά με το στόμα μισάνοιχτο να αποκαλύπτει τα σιδεράκια στα δόντια της.

«Είναι το τέλος του χρόνου, γι' αυτό». Προφανώς δεν υπήρχαν άρθρα στην εφημερίδα που να μπορούν να κρατήσουν το ενδιαφέρον μιας έφηβης και, διπλώνοντας τη φυλλάδα στη μέση, η Σίζουκου την πέταξε πάνω στον πάγκο.

«Ναι, μάλλον επειδή είναι το τέλος του χρόνου», συμφώνησα βαριεστημένα, κρατώντας ακόμα τη σκούπα και κοιτάζοντας απλανώς στο κενό. Ομολογώ ότι ήμουν λίγο περίεργος να δω τις φωτογραφίες των γυμνών γυναικών που είχε το αθλητικό κομμάτι της εφημερίδας που πέταξε, αλλά μου φάνηκε κάπως πρόωρο να κάνω ότι το παίρνω, οπότε συγκρατήθηκα.

«Σίζουκου, για κάτσε καλύτερα στην καρέκλα. Ο καθένας μπορεί να δει το βρακί σου». Το αφεντικό, που βρισκόταν στην άλλη μεριά του πάγκου, περνώντας την ώρα του γυαλίζοντας ποτήρια, της έριξε ένα

απηυδισμένο βλέμμα. Με μια πρώτη ματιά, το αφεντικό φαινόταν ένας αυστηρός και ενίοτε τρομακτικός τύπος, όμως συνήθως ήταν καλότροπος και σπάνια αποκάλυπτε τα συναισθήματά του. Ακόμη και μια τέτοια νεκρή μέρα, η έκφρασή του δεν άλλαζε καθόλου. Έδειχνε συγκεντρωμένος στο γυάλισμα των ποτηριών και των φλιτζανιών, ένα έργο που άφηνε πότε πότε κάποιους ευχάριστους τριζάτους ήχους.

«Βρε, παλιόγερε», είπε η Σίζουκου και του έβγαλε τη γλώσσα της, όμως εκείνος φάνηκε να μην πτοείται.

«Κανείς δεν θέλει να βλέπει το βρακί σου», είπε μάλλον παγερά. «Κάτσε καλύτερα».

Μια καφέ σοκολατιά γάτα προχωρούσε με προσεκτικά μικρά βήματα κατά μήκος του τσιμεντένιου τοίχου έξω από τη βιτρίνα, με τον χειμωνιάτικο ήλιο να φωτίζει την πλάτη της. Ήταν ένας αρσενικό γατί που έβλεπα συχνά· κοιμόταν στο πίσω στενό. Το μπροστινό μέρος του καφέ ήταν πανηγύρι για τις γάτες της γειτονιάς. Η κοντή, παχιά ουρά αυτού του γάτου, που σηκωνόταν ορθή, ήταν το λάβαρο που φανέρωνε από πόσες μάχες είχε επιβιώσει.

Είχα διαβάσει πριν καιρό σε κάποιο βιβλίο ότι αυτή η περιοχή στο κέντρο του Τόκιο έχει ένα σωρό αδέσποτες γάτες, και από τότε που άρχισα να δουλεύω με μειωμένο ωράριο εδώ, έχω κάνει τη γνωριμία μου –αν μπορώ να το θέσω έτσι– με πολλές από δαύτες. Τώρα, αναρωτιόμουν πόσες από αυτές θα κατάφερναν να βγάλουν τον φετινό δριμύ χειμώνα.

«Μακάρι να συνέβαινε κάτι ενδιαφέρον».

«Ει», είπε το αφεντικό, μοιάζοντας πάλι ενοχλημένος. «Πώς περιμένεις να συμβεί κάτι ενδιαφέρον; Αν θέλεις να σου συμβεί κάτι ενδιαφέρον, πρέπει να αρχίσεις να ζεις τη ζωή σου. Τότε από μόνα τους τα πράγματα θα γίνουν ενδιαφέροντα».

«Άσε τις φιλοσοφίες. Εγώ το μόνο που θέλω είναι να σπάσει λίγο η πλήξη. Το ίδιο δεν θέλεις κι εσύ, Σούιτσι;»

«Γεγονός».

«Θα έπρεπε να το ξέρω. Οι υπάλληλοί μου είναι για τα μπάζα». Το αφεντικό άφησε έναν βαθύ στεναγμό, τον οποίο η Σίζουκου αγνόησε παντελώς. Στράφηκε να με κοιτάξει.

«Σούιτσι, άρχισαν οι χειμερινές διακοπές σου;»

«Εδώ και λίγο καιρό. Οι δικές σου;»

«Όχι, έχουμε ακόμα δυο μέρες σχολείο. Τι κάνεις στις διακοπές σου;»

«Λίγα πράγματα. Διαβάζω, κοιμάμαι, πίνω».

«Τα ίδια που κάνεις πάντα, δηλαδή».

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι».

«Η φοιτητική ζωή φαίνεται αρκετά εύκολη».

«Δεν είναι όλοι οι φοιτητές το ίδιο. Υπάρχουν αρκετοί καλοί φοιτητές που κοιτάνε τα μαθήματά τους».

«Οπότε, εσύ ανήκεις στους κακούς».

«Γεγονός», είπα με μια δόση περηφάνιας.

«Είναι τέλειο να είσαι κακός φοιτητής. Τέτοια θέ-

λω να γίνω κι εγώ. Οπότε, έκλεισε. Όταν τελειώσω από το λύκειο, θα γίνω μια κακή φοιτήτρια».

«Καλή τύχη λοιπόν. Εγώ πάντως προσπαθώ κάθε μέρα να σου δώσω το παράδειγμα».

«Ει, Σούιτσι! Πάψε να την επηρεάζεις άσχημα. Του χρόνου παίρνεις πτυχίο, έτσι δεν είναι; Σε λίγο θα πρέπει να βρεις...»

Ευτυχώς, τη στιγμή που το αφεντικό ήταν έτοιμο να αρχίσει τον εξάψαλμο, ακούστηκε η καμπανούλα στην είσοδο, και η πόρτα άνοιξε. Μεμιάς, στρίψαμε και οι τρεις τα κεφάλια μας προς τα εκεί, όπως η χήνα με τα χηνάκια της.

Μια γυναίκα φάνηκε στο κατώφλι.

Ήταν αρκετά νέα, σπάνιο φαινόμενο σε ένα καφέ όπου οι περισσότεροι πελάτες ήταν ηλικιωμένοι. Φορούσε ένα βαρύ μαύρο παλτό κι ένα κόκκινο κασκόλ γύρω από τον λαιμό της· ήταν μικρόσωμη και φαινόταν πολύ ήσυχη. Είχε τα μαλλιά της κομμένα κομψά σε ένα σχετικά μακρύ καρέ. Θα πρέπει να έκανε κρύο έξω, γιατί τα ωχρά μάγουλά της είχαν ελαφρώς κοκκινίσει.

Η Σίζουκου πετάχτηκε από την καρέκλα της, πέρασε βιαστικά τα δάχτυλά της μέσα από τα μακριά της μαλλιά και έδεσε πάλι την ποδιά της. Έπειτα φώναξε «Καλώς ήλθατε!» την ίδια στιγμή που η σκυθρωπή της έκφραση έδινε τη θέση της σε ένα επαγγελματικό χαμόγελο καλωσορίσματος του καινούργιου μας πελάτη.

Η νέα γυναίκα φάνηκε να διστάζει όταν συνειδητοποίησε ότι, καθώς δεν υπήρχαν άλλοι πελάτες, είχε τραβήξει την προσοχή μας. Κοίταξε χαμηλά κι έπαιξε με τα μαλλιά της.

Ήταν σαν νεαρό ελάφι, οπότε, για να μην την τρομάξω, γλίστρησα πίσω στην κουζίνα, όπως ο κάβουρας οπισθοχωρεί στη φωλιά του.

Η Σίζουκου την οδήγησε στο τραπέζι που ήταν στο βάθος του μαγαζιού και της έφερε ένα ποτήρι νερό. Ύστερα από μια συνομιλία τόσο χαμηλόφωνη, που ήταν σαν να εκμυστηρεύονταν η μια στην άλλη τα μυστικά τους, η Σίζουκου γύρισε τελικά με την παραγγελία.

«Έναν κολομβιανό».

«Έφτασε!»

Το αφεντικό άλεσε τους κόκκους στον μύλο, έριξε τον αλεσμένο καφέ στο φίλτρο, κι ύστερα άρχισε να χύνει πάνω του βραστό νερό, γεμίζοντας τον χώρο με το πλούσιο άρωμα του κολομβιανού καφέ. Εισπνέοντας το άρωμα ενώ η μελωδία του πιάνου πλανιόταν στο μαγαζί, ένιωσα να χάνω την αίσθηση της πραγματικότητας και αισθάνθηκα σαν να περπατούσα στους παλιούς δρόμους μιας ευρωπαϊκής πόλης.

Έξω από τη βιτρίνα περνούσε τώρα μια άλλη γάτα. Καθώς την κοιτούσα, το αφεντικό συνέχιζε αθόρυβα την ετοιμασία του καφέ και, πριν το πάρω είδηση, το φλιτζάνι με το μαύρο, γυαλιστερό υγρό που άχνιζε ήταν κιόλας έτοιμο να σερβιριστεί. Δεν είναι υπερβο-

λή: το αφεντικό έφτιαχνε υπέροχο καφέ. Παρόλο που η Σίζουκου ήταν η κόρη ενός μετρ του καφέ, η ίδια τον απεχθανόταν και ποτέ δεν τον έβαζε στο στόμα της.

Η κοπέλα δεν ήξερε τι έχανε. Εγώ στη θέση της θα έπινα καφέ από τα γεννοφάσκια μου.

«Σούιτσι».

Το αφεντικό έβαλε μπροστά μου το πορσελάνινο φλιτζάνι που ήταν γεμάτο ως το χείλος με το μαύρο υγρό και μου έκανε νόημα με το πιγούνι να το πάω στην πελάτισσα.

Τίποτα δεν ήταν ασυνήθιστο ως εκείνη τη στιγμή, με εξαίρεση το γεγονός ότι η μέρα κυλούσε αργά. Ήταν ένα καθημερινό, συνηθισμένο απόγευμα στο Καφέ Τορούνκα.

Ωστόσο...

Τη στιγμή που άφησα το φλιτζάνι με τον καφέ στο τραπέζι, η νεαρή γυναίκα, που μέχρι τότε κρατούσε το βλέμμα της χαμηλά, σήκωσε τα μάτια της πάνω μου.

Τότε, για κάποιον λόγο, τα μάτια της άνοιξαν περισσότερο, κοιτάζοντάς με έντονα. Το βλέμμα της ακτινοβολούσε τέτοια ένταση, που είχα την αλλόκοτη αίσθηση ότι μπορούσε να κοιτάξει μέσα μου.

Σηκώθηκε απότομα, κι ένιωσα να με διαπερνά μια ανατριχίλα καθώς έσφιξε με τα παγωμένα χέρια της τα δικά μου. Πριν προλάβω να αντιδράσω, με κοίταξε κατάματα και φώναξε συγκινημένη: «Επιτέλους συναντιόμαστε!».

Είμαι σίγουρος ότι αυτό είπε.

Έτσι όπως μου κρατούσε τα χέρια, δεν μπορούσα να κάνω κάτι, παρά να την κοιτάζω με άδαιο βλέμμα. Για μια στιγμή, το καφέ είχε βυθιστεί στη σιωπή.

«Ε, χμ, είστε φίλη του Σούιτσι;» ρώτησε η Σίζου-κου, που είχε βγει ορμητικά από την κουζίνα και μας κοιτούσε ερευνητικά.

Κούνησα βίαια πέρα δώθε το κεφάλι μου.

«Δεν νομίζω».

Την κοίταξα πάλι και προσπάθησα να σκαλίσω τη μνήμη μου. Να ήταν κάποια κοπέλα από την κατασκήνωση, κάποια γειτονοπούλα, μια συγγενής... Δεν μου θύμιζε τίποτα.

«Εμ...» έκανα, προσπαθώντας να τραβήξω τα χέρια μου από τα δικά της. Εκείνη, ωστόσο, εξακολουθούσε να τα σφίγγει με τα παγωμένα της δάχτυλα.

«Με συγχωρείτε, θα μπορούσατε να μου πείτε το όνομά σας;» ψέλλισα. «Λυπάμαι, μα δεν μπορώ να θυμηθώ. Έχουμε ξανασυναντηθεί;»

«Όχι», είπε εκείνη, ήσυχα αλλά αποφασιστικά. Αυτό με ταρακούνησε τόσο, που έκανα ασυναίσθητα ένα βήμα πίσω. «Όμως σε ξέρω εδώ και πολύ καιρό».

«Εμ... τι εννοείτε;»

«Ονομάζομαι Χινάτσου Γιουκιμούρα».

«Ε, εμένα με λένε Σούιτσι Οκουγιάμα».

«Χάρηκα».

«Ε... χάρηκα κι εγώ».

Το μυαλό μου είχε αποσυντονιστεί πλήρως. Όταν σου τυχαίνει κάτι τόσο αναπάντεχο, το σοκ είναι τέ-

τοιο, που δεν ξέρεις πώς να αντιδράσεις. Η Σίζουκου μας παρακολουθούσε με ανοιχτό στόμα, θέλοντας να δει πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση.

«Αυτή είναι η πρώτη φορά που συναντιόμαστε σε αυτή τη ζωή. Γνωριζόμασταν όμως μια προηγούμενη».

«Σε μια προηγούμενη ζωή;»

«Εμείς...» Σταμάτησε για μια στιγμή, κι ύστερα χαμογέλασε, και τα μάγουλά της φλογίστηκαν ξαφνικά, σαν από αμηνανία. Κι έπειτα ψιθύρισε, λες και μοιραζόμασταν κάποιο πολύτιμο μυστικό: «Σε μια προηγούμενη ζωή, ήμασταν εραστές». Έπαιξε με τα μαλλιά της, σα να είχε ξαναβρεί την αυτοκυριαρχία της, και άφησε ένα γελάκι.

Σουρούπωνε και το καφέ δεν άργησε να φωτιστεί από το κιτρινωπό φως των φαναριών. Σ' εκείνο το ημίφως, για κάποιον λόγο, καθόμουν με μια γυναίκα ονόματι Χινάτσου Γιουκιμούρα. Κι αυτό γιατί η Σίζουκου είχε φωνάξει: «Ε, λοιπόν, δεν υπάρχει λόγος να μιλάμε όρθιοι». Με είχε αρπάξει από το μπράτσο καθώς έκανα να απομακρυνθώ και μετά θρονιάστηκε δίπλα μου σε μια καρέκλα.

Ήταν ολοφάνερο πως το απολάμβανε.

«Δεν είμαι, πώς να το θέσω, αναξιόπιστο άτομο...» είπε η Χινάτσου, με τον πιο αναξιόπιστο τρόπο. Πάντως φαινόταν να έχει ανακτήσει την αρχική της αυτοπεποίθηση. Μιλούσε πάλι με εκείνο τον

ψιθυριστό τρόπο που είχε χρησιμοποιήσει όταν είχε μπει στο μαγαζί.

«Λοιπόν, Χινάτσου, μπορώ να σε λέω έτσι; Χινάτσου, εμ, λες ότι δεν γνώριζες τον Σούιτσι μέχρι πριν από λίγο, σωστά;» ρώτησε η Σίζουκου, υιοθετώντας πάλι τη φιλική της προσέγγιση.

«Πράγματι, δεν τον γνώριζα».

«Τον είχες όμως συναντήσει σε μια προηγούμενη ζωή».

«Σωστά».

Η δεσποινίς Γιουκιμούρα με κοίταξε, σαν να μελετούσε το πρόσωπό μου.

«Εννοείς ότι δεν θυμάσαι;» είπε.

«Όχι. Και δεν καταλαβαίνω λέξη απ' όσα λέτε», είπα, δίχως να κρύβω τη δυσφορία μου. Η Σίζουκου με σκούνησε όσο πιο δυνατά μπορούσε κάτω από το τραπέζι.

Την κάρφωσα με το βλέμμα —*Θα μπορούσες να μου σπάσεις τα πλευρά!*— αλλά εκείνη απλώς μου έδειξε με το πιγούνι προς τη Χινάτσου. Η Χινάτσου είχε κρεμάσει το κεφάλι της λες και είχε μόλις έρθει το τέλος του κόσμου. Έτριψα τον κρόταφό μου και αναστέναξα.

«Πείτε μου λοιπόν, πώς έγινε και γνωριστήκαμε;»

«Συνέβη στο Παρίσι, σε μια χαοτική περίοδο: στο τέλος του δέκατου όγδοου αιώνα, στη μέση ακριβώς της Γαλλικής Επανάστασης».

Η έκφρασή της άλλαξε μεμιάς. Τώρα έλαμπε ολόκληρη.